

Folkethinget giver sin Mening tilkjende paa det Eftertrykkelige og ikke ved Udflugter eller Opfordringer, som efter min Formening have Videt eller Intet at sige ligeoverfor den ærede Regjering. Saalænge den Regjering skal bestaa, venter jeg slet ikke, at selv en Folkethingsbeslutning paa disse Punkter skulde øve nogen væsentlig Indflydelse. Hvorfor skulde den det der mere end paa andre Punkter? Jeg skjønner ikke rettere end at naar vi beslutte, og de, der stemme derfor, have deres politiske Samvittighed fri paa de Punkter, og naar jeg anbefaler disse Forslag, saa siger jeg dernæst, at jeg skulde kjende lidt til Stemningen i det nyvalgte Folkething, efter de Prøver, vi allerede have anstillet, om de blive vedtagne; det maa jeg henstille ganske til Enhvers Afgjørelse. Desuagtet uden Hensyn dertil have vi samme Pligt fra vor Side til at hævde, hvad vi anse for Ret, ja vi have den maatte saa meget større, for at det, vi anse for Ret, kan, om det og bliver forkastet i Salen her, vinde Gjenklang, fornøden Gjenklang andetsteds.

Finantsministeren (Estrup): Vædringsforslaget under Nr. 1 skal jeg ikke udtale mig om; det er jo en gammel Bekjendst for Thinget; det er vistnok fjerde Gang, dette Vædringsforslag findes paa Finantsloven, saa det ærede Thing kjender Betragtningerne i saa Henseende. Vædringsforslaget under Nr. 2 vilde jeg meget beklage, om det blev vedtaget. Vedkommende Embedsmand har jo en betydelig og ansvarfuld Gjerning, og han har været i Statens Tjeneste i 30 Aar, saa det forekommer mig, at det ikke var ubilligt, at man nu forhøiede hans Lønning. Vædringsforslaget under Nr. 3 har jo efter den ærede Ordførers Forklaring kun en symbolisk Betydning; dets Vedtagelse skal være en Opfordring til Regjeringen om at skaffe Balance tilveie i Koloniernes Budget og tillige at skaffe Statskassen sit Tilgodehavende; men dette Sidste burde være meget vanskeligt. Hvad det Første angaar, er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at det er nødvendigt at foretage Forandringer i Koloniernes Stilling lige over for os i finantsiel Henseende. Der er efter min Formening kun een Maade at skaffe Balance paa, og det er: en grundig Forandring af Kolonialloven, hvis finantsielle Forudsætninger have viist sig at være fuldstændig urigtige. Paa dette Punkt er der altsaa fuld Enighed mellem mig og det ærede Flertal, og jeg vil haabe, at naar jeg bringer et Forslag frem til Gjenemførelse af disse Tanker, at saa Enigheden maa strække sig til, at der kan blive en ny Koloniallov ud deraf. Jeg kan dog ikke

Andet end gjøre opmærksom paa, at Forslaget, som dog ikke skal have nogen reel Betydning, denne Forhøielse med 1000 Kr. paa Postitionen: Renter af Tilgodehavende i Vestindien, er formel urigtig; thi selv om vi slet hele vort Tilgodehavende ind, som der jo ikke 1 Dre mere paa den Konto (Holkstein: Der er ingen anden Konto). Den ærede Ordfører bemærker, at der er ingen anden Konto. Jo, det vil der dog være, thi en Forøgelse af Kassebeholdningens Renter med 40 Kr. vilde netop betegne Tilføidet. Der som der kom 1000 Kr. ind af vort Tilgodehavende fra Vestindien, blev Rentebeløbet deraf Renten af 1000 Kr. i Kassebeholdningen, og vi vilde indvinde 40 Kr. i Rente; det vilde altsaa være Bladsin. Jeg kommer dernæst til Vædringsforslaget til § 9 om Kassebeholdningens Rente. Der er stillet 2 Vædringsforslag, det ene under Nr. 10 og det andet under Nr. 11, gaaende ud paa, at Overslaget over Renteudbyttet skulde forhøies med 650,000 eller med en Million. Den ærede Ordfører gjorde gjældende paa Flertallets Vegne, at Meningen var at forhøie Renten til det, som man maatte antage, der vilde komme ind af den virkelige Kassebeholdning. Jeg tror, at den ærede Ordfører der har regnet paa en større Forhøielse, end der endogaa under gunstige Omstændigheder for Statskassen — det vil sige: med de mindst mulige Udgifter for Statskassen — vil komme. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved, idet jeg antager, at Flertallet nærmest er kommet til at foreslaa denne Forhøielse med 650,000 Kr., hvorved Renten vilde blive bragt op til det Samme, som den var opført med paa Finantslovsforslaget for 1889—90, fordi det ærede Flertal har villet fravige den Maade, hvorpaa jeg i Aar har foreslaaet Kassebeholdningens Renter kalkulerede. Indtil Finantslovsforslaget for indeværende Aar har Renten af Kassebeholdningen altid været opført med den Rente, der i Virkeligheden var indvunden i det sidste Finantsaar, for hvilket der forelaa Regnskab. Nu er Forholdet altsaa det, at der paa Finantslovsforslaget for indeværende Aar, det i forrige Aar forelagte Finantslovsforslag, var der opført 1,750,000 Kr., men disse svarede til det virkelige indvundne Rentebeløb i Finantsaaret 1887—88, som jo var det sidste, for hvilket der forelaa Regnskab. Nu foreligger der imidlertid Regnskab for Finantsaaret 1888—89, og derjom altsaa det ærede Flertal vilde vende tilbage til den tidligere brugte Maade at kalkulere Renten af Kassebeholdningen paa, maatte det ikke være vendt tilbage til, hvad Renten var efter Regnskabet 1887—88, men derimod til, hvad Renten var i Finantsaaret 1888—89.